

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. VI. Vtrum humana natura sit assumpta mediante gratia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

Prob. 2.

2. Prius naturā fuit corpus humanum, id est perfectē organizatum ad animā receptionē, quā vniretur Verbo; atqui non fuit tale antequam censeretur perfectē dispositum, ergo prius naturā censeretur habuisse vltimā dispositionem quā fuerit Verbo vnitum.

Obiectio.

Dices vt sit perfectē dispositum debet habere substantiam; igitur prius naturā substituit, quā censeretur vltimo & completē dispositum.

Resp. disting.

Resp. disting. anteced. vel enim intelligitur de perfecta dispositione accidentali, de qua in resolutione agimus; & hoc sensu nego anteced. vel intelligitur de qualicunque vltima dispositione, quo sensu concedo. dico tamen eo non obstante ad hoc vt corpus humanum censeretur perfectē dispositum & subsistere vt tale in ordine ad generationem, requirere secundum existentiam naturalem vltimā dispositionem accidentalem. vbi,

25.

Sensus resolutionis dat.

Notandum nos non velle substantiam materiae perire, & mutari pro dispositionum diuersitate, sed solum quod eadem comparata ad diuersa censeretur prius vel posterius competere. v. g. substantia materia comparata cum vltimis dispositionibus quibus preparatur ad receptionem formae, censeretur posterius competere quā competant huiusmodi dispositiones, quia sine his non potest censi legitime preparata, nec potest censi subsistere vt pars idonea ad alterius partis receptionem. eadem substantia comparata cum iisdem accidentibus vel alijs, quatenus censeretur competere corpori vnito animae tanquam affectiones compositi, prius naturā censeretur competere.

ARTICVLVS VI.

*Virum humana natura sit assumpta
mediante gratia?*

Resp.

Non est assumpta mediante gratia habituali sed mediante gratuitā Dei voluntate.

Hic articulus explicatus est q. 2. art. 10. vbi eadem doctrina a S. Thom. traditur, scilicet non esse assumptam mediante gratia habituali, assumptam tamen mediante gratuitā Dei voluntate.

QVÆSTIO. VII.

*De gratia Christi prout est
quidam singularis homo.*

EXPLICATA ratione & essentia vniuersalis hypostatica, D. Tho. incipit explicare quasdam proprietates, quae ratione illius Christo competunt, tum ex parte Verbi, tum ex parte naturae assumptae.

ARTICVLVS I.

*Virum in anima Christi fuerit aliqua
gratia habitualis?*

Resp. affir.

RESPONDET necessario ponendam in Christo gratiam habitualem. probat tribus rationibus.

1. Quāto aliquod receptum magis est coniunctum causae influenti, tantō magis participat de

ipsius influentia; cū ergo anima Christi fuerit Verbo diuino coniunctissima, fuit maximē congruum vt ab eo gratiae habitualis influxum reciperet.

2. Decebat animam Christi Deum attingere per cognitionem & amorem, ad hoc autem necesse est naturam humanam eleuari per gratiam.

3. Gratia debebat ab eo in nos deriuari; ergo oportebat vt anima Christi praeclara esset gratia.

DVBIUM I.

*Virum praecisa gratia habituali humanitas
Christi fuerit sancta?*

NEGANT Paludanus in 3. dist. 15. q. 2. in 4. Dur. sententia, conclusione 1. Dur. dist. 12. q. 2. num. 8. & alij.

Affirmant alij, quā sententiam licet antiqui non ita in terminis expresse sint, multi tamen recentiores expresse tradunt, & censent esse communem Patrum existimantium animam & corpus Christi sanctificari per gratiam vniōis.

Hae sententia est multo verior, quia plurimi Patres quos citant Suarez disput. 18. sect. 1. & Vasquez disput. 41. cap. 3. non incommode possunt in hunc sensum accipi, vt scilicet ipsa natura humana in Christo sit sancta propter vniōem sui ad Verbum & naturam diuinā. & expresse id docent Hilarius & Chrysostomus, quos refert Toletus ad illa verba Ioannis 10. quem Pater sanctificauit & misit in mundum, vos dicitis quia blasphematis, ita vt iuxta illos Patres Christus velit se sanctificatum secundum quod homo, quia per vniōem humanitatis cum Verbo ipsa humanitas summē fuit à Patre sanctificata.

Prob. vltimus conclusio. constat iuxta Patres Christi opera fuisse condigna generi humano redimendo, & nullius purae creaturae opera habuisse huiusmodi condignitatem; ergo ea condignitas in Christi operibus non potuit provenire ab alio quo quod potest esse commune Christo cum alijs iustis, scilicet à gratia habituali, sed debet aliunde provenire: igitur etiam praecisa gratia habituali opera Christi sunt commensura redemptioni generis humani; atqui non possunt esse commensura nisi Christus operans sit sanctus non solum secundum diuinitatem, sed etiam secundum humanitatem; ergo Christus secundum humanitatem fuit sanctus etiam praecisa gratia habituali.

Prob. 2. humanitas Christi praecisa omni gratia habituali seu accidentali est obiectum diuina dilectionis, & quidem talis vt sit Deo gratior quā omnes iusti simul sumpti. igitur praecisa ea gratia est sancta.

Conseq. prob. non potest esse gratior omnibus iustis, nisi sit illis sanctior, & proinde nisi habeat sanctitatem.

Confir. humanitas Christi etiam absque habituali gratia est consors diuinae naturae longē excellentiori modo quā vlla creatura rationalis, igitur est sancta.

Prob. 3. humanitas Christi per id praecipue est commendanda sancta, ratione cuius conuenit illi impeccabilitas, quae iuxta communem sententiam tribuitur Christo & eius humanitati, vt infra ostendetur. sed id cuius ratione Christo tribuitur impeccabilitas, non est gratia habitualis; igitur etiam ea praecisa Christus quia homo sanctus est.

Peters